

SEMINARSKA NALOGA

MLADINSKI VODITELJ



NIKA HRUŠOVAR
PD »Dobrovlje« Braslovče
Avgust 2010

Kazalo

UVOD.....	3
POHOD NA BRNICO	4
LEGENDA O ZMAJEVEM ZOBU	4
PLANINSKI TABOR	5
SOBOTA, 26. 6. 2010 – DAN ODHODA V TABOR.....	6
NEDELJA, 27. 6. 2010 – DAN MOJEGA PRVEGA DEŽURSTVA.....	6
PONEDELJEK, 28. 6. 2010 – OBISKALI SO NAS GASILCI	8
TOREK, 29. 6. 2010 – KRASJI VRH IN ZNAMENITOSTI 1. SVETOVNE VOJNE.....	10
SREDA, 30. 6. 2010 – KOPANJE V NADIŽI IN OBISK REŠEVALNIH PSOV	11
ČETRTEK, 1. 7. 2010 – TURA NA KRN	12
PETEK, 2. 7. 2010 – PLANINSKI TABOR IMA TALENT, POROKE IN KRSTI.....	13
SOBOTA, 3. 7. 2010 – ZADNJI DAN V TABORU	15
ZAKLJUČEK.....	16

UVOD

Že kot majhna deklica sem se z družino večkrat odpravila v gore, bolj aktivna pa sem postala, ko sem se v šoli vpisala v planinski krožek. Pod vodstvom gospe Irene Kumer smo bili zelo dejavni in sama sem se udeležila tudi precej tekmovanj. Sodelovali smo na skoraj vseh orientacijskih tekmovanjih in leta 2008 na SPOT-u dosegli 2. mesto v B kategoriji. Sodelovala sem tudi na tekmovanju Mladina in gore, kjer smo se prav tako uvrstili v finale, a na koncu zasedli nehvaležno 4. mesto.

V vsem mojem planinskem življenju so mi bili najbolj všeč planinski tabori. Prvega sem se udeležila v petem razredu. V enem tednu druženja in hoje sem ugotovila, da mi je planinstvo všeč in bi rada, da postane del mojega življenja. Potem sem v 8. razredu zopet obiskala tabor, ter vtise z njega strnila v spis, s katerim sem si na literarnem natečaju pridobila še en tabor... A ta, je bil drugačen. Tako sem pristala v Bavšici na neformalnem izobraževanju mladih. Čeprav se za tečaj prej nisem posebej zanimala in se nanj tudi nisem dobro pripravila mislim, da sem se v dneh, ki sem jih z gručo zmedenih a zagnanih najstnikov in v družbi izkušenega in idej polnega vodstva preživela tam res ogromno naučila. Poleg vsega znanja, ki sem ga pridobila na predavanjih, sem si nabrala tudi izkušnje, ki jih ne bom pozabila. Ugotovila sem, da je celo hoja po neoznačeni poti v opoldanskih urah na vročem soncu lahko zabavna in da niti bivačiranje »sredi ničesar« ob ruševinah, ki se ponoči zdijo kot prizor iz grozljivke ni prevelik izziv zame. Že prej sem vedela, da mi je planinstvo všeč in da rada delam z mladimi, v tem tednu in kasneje skozi celo leto, pa sem sama sebe prepričala, da to zmorem in mi gre pravzaprav kar dobro od rok. No in sedaj po enem letu sedim za računalnikom, da bi to dokazala tudi vam.

To leto je bilo zame precej naporno, saj sem se morala prvič soočiti s srednjo šolo, precej sprememb mi je prineslo tudi življenje v internatu. Tako sem se malo odklopila od dogajanja doma in tudi od svojega planinskega društva, a sem zamujeno nadoknadila med počitnicami, ko sem se udeležila poletnega tabora v Drežniških Ravnah. Tam sem se preizkusila v delu z osnovnošolci, še med šolskim letom pa sem pomagala tudi na enem izmed pohodov naših najmlajših planincev iz vrtca.

POHOD NA BRNICO

Svojo prvo nalogo kot pripravnica za mladinsko voditeljico sem dobila 17. aprila. Povabili so me, da se pridružim pohodu, ki je bil organiziran za otroke iz vrtca. Naloge sem se sprva malo ustrašila, saj še nikoli nisem delala s tako veliko skupino majhnih otrok. Na pot smo se odpravili z avtobusom. Z vzgojiteljicami Zdenko Ušen, Jasmino Korber, Barbaro Predovnik, Anuško Slokar in vodnico PD »Dobrovlje« Braslovče. Natalijo Marovt smo spremljale skupino skoraj tridesetih predšolskih otrok. Na hrib z imenom Brnica nas je vodila približno dve uri dolga pot. Hodili smo počasi, med hojo pa smo se zamotili tudi s prepevanjem pesmic in pripovedovanjem zgodbic, ki so se navezovale na Legendo o zmajevem zobu. Ta pa gre takole:



LEGENDA O ZMAJEVEM ZOBU

Globoko, globoko pod zemljo, kamor še ni stopila človeška noga, na hribu Brnica leži Zlato jezero. V tem jezeru je zlata, da ga z desetimi barkami ne bi mogli odpeljati. In še nekaj je v tem jezeru: zmaj s sedmimi glavami. V starih časih je tulil in noč na dan hrustal živino. Nekega dne jo je toliko pohrustal, da ga je močno začel boleti zob. V hudi stiski se je spomnil velikana Robavs, ki je bil zobozdravnik. Odšel je k velikanu in ga prosil: »Gospod doktor, bolni zob mi izpulite!« Velikan Robavs je skočil s hriba in mu z velikanskimi kleščami potegnil zob iz ust. Zmaj je zatulil od bolečine, zob se je skotalil po bregu, velikan pa je izgubil klešče. Če boste imeli srečo, boste morda našli zob zmaja in klešče velikana Robavs. Vendar brez skrbi, njiju ne boste srečali, ker ju že zdavnaj ni več.



Tudi, ko smo prispeli na vrh, so imeli otroci še dovolj energije za lovljenje, skrivalnice in podobne igre, nekateri bolj in drugi manj uspešno so narisali risbice v svoje dnevnike in mi pokazali, da že znajo napisati svoja imena. Ko smo sestopali so se še bolj razgovorili, zgovornejši so mi zaupali svoje življenjske zgodbe in mi prišepnili kdo je komu všeč in kdo koga ne mara.

Tako smo v enem dopoldnevu postali pravi prijatelji. Ker so to še majhni otroci se na pohodu zgodi, da koga lulat, drug si ne more odpret soka, eden je lačen in tretjega so ožulili čevlji. A to niso navadni malčki, so bodoči planinci, ki bodo neustrašno osvajali najvišje vrhove, dokler pa tega še ne zmorejo sami smo tu mi, da jim pomagamo in jih spodbujamo naj kljub temu, da ni vedno lahko nadaljujejo pot.



Zame pa je bil to še en dokaz, da se imaš v gorah vedno lepo, pa če si tam s prijatelji, s starši, s svojo simpatijo ali s skupino majhnih in izzivov željnih otrok.

PLANINSKI TABOR

Vse se je začelo, ko me je letošnja vodja planinskega tabora društev PD Poljčane, PD Vransko in PD »Dobrovlje« Braslovče Jerica Vranič povabila, da se jim pridružim na enotedenski dogodivščini pod objemom gora. Povabilo sem z veseljem sprejela, čeprav sem se zavedala, da bodo nekateri udeleženci tabora od mene mlajši le eno leto in bom imela tako morda precej težav. Po drugi strani pa sem se tabora zelo veselila, saj imam na osnovnošolske tabore lepe spomine. Ogledne ture se zaradi obveznosti v šoli žal nisem mogla udeležiti in tako se je dan odhoda v tabor zelo hitro približal.



SOBOTA, 26. 6. 2010 – DAN ODHODA V TABOR

Avtobus je pobral vse udeležence tabora, nekateri člani vodstva pa smo se proti taboru odpravili kar z osebnimi avtomobili. Kmalu sem ugotovila, da poznam večino udeležencev že z naši prejšnjih skupnih planinskih dogodivščin. Tudi v vodstvu smo bili že stari znanci, najbolj vesela pa sem bila treh mladinskih voditeljev (Darja Dobnik, Petra Kolar in Aljaž Kolar), ki so mi bili pripravljeni še posebej pomagati.



Ko smo prispeli v »drežniške ravne« smo hrano in material znosili v shrambo in kmalu za tem so se nam pridružili še udeleženci. Namestili so se v šotore in se razgledali po tabornem prostoru. Po kosilu smo se že odpravili na krajšo turo, do slapa Curk. Tako smo malo preizkusili kondicijo in zagnanost udeležencev, ki so nas prijetno presenetili.

Zvečer pa je bil čas za mojo prvo nalogo. Udeležence smo razdelili v dve skupini. Eno sta vodila Darja in Aljaž, drugo pa Petra in jaz. Pripravili smo jim različne spoznavne igre. Tu mi je prav prišlo tudi znanje, ki sem ga pridobila v Bavšici, Petra pa je s svojimi izkušnjami še pripomogla k temu, da so se otroci hitro vživeli v igre. Nekatere so jim bile že znane, spet drugih pa še niso poznali in so se jim zato zdele še toliko bolj zanimive.



Ko se je že precej zmračilo, pa smo se vsi zbrali skupaj in začeli še igro Skriti prijatelj, ki je bila večini že dobro poznana. Najprej smo jim povedali, da je namen te igre svojega prijatelja razvajati z majhnimi stvarmi, saj bomo tako tudi v življenju znali bolj ceniti malenkosti, ki jih bodo drugi naredili za nas. Potem smo jim razdelili še listke z imeni. Večer smo zaključili ob zvokih kitare in citer, ter ob prijetni toplini tabornega ognja.

NEDELJA, 27. 6. 2010 – DAN MOJEGA

PRVEGA DEŽURSTVA

Ta dan pa sva bila jaz in že izkušen planinski vodnik Joži dežurna v taboru. Eden od »privilegijev« dežurnih vodnikov je tudi vstajanje pred vsemi ostalimi. Tako sva se že navsezgodaj odpravila v kuhinjo, da bi pomagala kuharicam pri pripravi zajtrka.

Potem pa je prišla na vrsto obveznost, ki je meni osebno najljubša.. morala sva zbuditi še vse ostale. Po tehtnem razmisleku in upoštevanju dejstva, da si nočeva nakopati grdih pogledov, ki bi naju spremljali skozi ves dan, sva se odločila za bolj mило taktiko. Ta odločitev se nama ni preveč obrestovala, saj naju tudi ob prijetnem in nežnem bujenju iz spalk niso pogledali ravno nasmejani obrazi. So pa na srečo kmalu vsi pozabili kdo je zjutraj prekinil njihovo sanjarjenje, saj na poti, ki nas je čakala ni bilo časa za razmišljanje.



Nekatere najbolj trdožive planince pa je čudovita narava premamila in so se pod slapom tudi kopali. Potem smo se povzpeli še na planino Svinja in se popoldan vrnili v tabor.

Najprej smo se po cesti spustili do vasi Drežnica, od tam pa je sledil rahel vzpon do vasi Koseč. Sledil je ogled Koseških korit s številnimi slapovi. Ker pa to ni bilo dovolj, smo se povzpeli še do slapa Krampež. Tam smo imeli tudi malico.



Po kosilu sva morala z Jožijem opraviti še eno nevhvaležno nalogo dežurnih vodnikov, čakalo naju je ocenjevanje šotorov. Spomnim se, da teh ocenjevanj tudi kot udeleženka nisem preveč marala zato sva se še posebej potrudila, da bi podala čimbolj pravične ocene. Zastaviti sva morala še vprašanji dneva, ki sta se ta dan glasili:

- ❖ Koliko slapov smo danes obiskali?
- ❖ Poimenuj vsaj dva!



Popoldne so nas obiskali še domačini iz Drežnice in se z nami pomerili v odbojgarski tekmi. Zmagali so seveda boljši. =)



živalih), Slovenska reprezentanca (vprašanja o nogometaših, ki so nas zastopali na Svetovnem prvenstvu v Južni Afriki), ter Vodstvo tabora (ta sklop je preverjal kako poznajo svoje »nadrejene«).

Tako smo malo utrujeni, a zadovoljni zaključili dan. No zaključili so ga ostali, dežurna vodnika pa sva morala skrbeti še za tišino, dokler niso vsi mirno spali.

Za ta dan je bila v planu tudi izvedba planinskega kviza. Za to nalogo sva bila zadolžena midva z Aljažem. Udeležence smo razdelila v devet skupin in pripravila vprašanja, ki so se navezovali na različne teme. Tematski sklopi so bili na primer: Taborni prostor (vprašanja o taboru in okolici), Vse kar leze in gre (vprašanja o



PONEDELJEK, 28. 6. 2010 – OBISKALI SO NAS GASILCI

Ta dan na sporedu ni bilo nobene ture, kar je bilo nekaterim zelo všeč, spet drugi pa bi se raje potili z nahrbtnikom na ramah kot poslušali predavanja vodnikov in pisali prispevke za glasilo tabora. Udeležence smo že dopoldne razvrstili v skupine, kakor so se potem udeležili delavnic. Na predavanjih so spoznali malo orientacije, se naučili kako nuditi osnovno prvo pomoč, se seznanili z nevarnostmi, ki na nas pretijo v gorah, ter izvedeli kako se moramo pripraviti na turo, ter kaj vzeti s seboj. Z Aljažem, Darjo in Petro nismo bili zadolženi za nobeno od predavanj, zato smo ta čas izkoristili za pripravo Lova na skriti zaklad, ki naj bi ga izvedli naslednji dan. Za to nalogo sva bila sicer zadolžena le midva z Aljažem, a so nama Darjine ideje, ter Petrine izboljšave zelo prav prišle. Midva sva se tako odpravila naokoli, da bi poiskalo krožno pot, ki jo bodo morali prehoditi. Naloga je bila precej zahtevna, saj proga ni smela biti predolga, a dovolj dolga, da je lahko imela vseh pet postaj, ki sva si jih zamislila. Morala je biti tudi dovolj strašna (po možnosti speljana skozi gozd) in nuditi dovolj skrivališč za vse grozote, ki bodo v mraku čakale na mlade in pogumne planince. A kot sposobna in zagnana planinca sva prav kmalu našla primerno stezo. Petra in Darja sta ta čas že začeli s pripravo smerokazov in gesel.

Po kosilu smo pisali kartice in prispevke za glasilo, ter urejali svoje planinske dnevnike. Z mladinskim voditeljem Aljažem sva bila zadolžena za tiste, ki so morali še malo urediti svoje dnevnike. Mlajšim sva pomagala izpolniti podatke s skupnih tur, ki smo jih že imeli v taboru, pri starejših pa preverjala koliko truda vložijo v opis



pohoda. Nekateri v svojih dnevnikih opišejo precej lepih izkušenj s pohodov, večini pa se to ne zdi tako pomembno in bi raje čim prej končali ter šli igrat nogomet. Ko so imeli vsi vsaj zadostno urejene dnevnike, napisali vsaj en daljši prispevek za glasilo in na karticah pozdravili še domače pa smo jim naročili naj se gredo obleči v kopalke, saj jih čaka presenečenje. Vsi so nestrpni tekali po taboru, ter z zanimanjem poizvedovali kakšno presenečenje jih čaka. Ker znajo izbrskati prav vsako podrobnost se je kar kmalu začelo šušljati, da bomo imeli v taboru tobogan. Ta podatek je verjetno ušel kateremu izmed mlajših članov vodstva, ki smo bili za radovedne udeležence lahka tarča.

A gasilci so se nekje zadržali in po dolgem čakanju smo bili vsi že zdolgočaseni. Nekateri so ležali v šotorih, drugi so se zamotili z mobilom ali kakšno drugo pripravo za igranje igrice, le redki pa so sedeli v skupinah in igrali karte. V naš tabor se je prvič priplazil dolgčas. Takrat smo se mladinski voditelji odločili, da ukrepamo. Sklicali smo krog in začeli z nekaj preprostimi bansi. Vsi so kar hitro »padli noter«, največja senzacija pa je bil bans, ki ga je vodil Franci. Pokali smo od smeha, ko je na vse mogoče načine opisoval svojo hiško.



Potem smo sedaj že malo manj zdolgočasene udeležence razdelili v štiri skupine in na vrsti so bile štafetne igre. Vsi so bili zelo zagreti, kar se je pokazalo tudi na zelo izenačenih rezultatih in celo poškodbah, do katerih je prišlo zaradi izredne vneme. V taboru sta zopet zavladata smeh in dobra volja, s tem pa je bila opravljena tudi naša naloga.



nekaj opreme, ter nam opisal njihovo delo. Na tovornjaku je bila tudi košara, s katero so nas dvignili visoko v nebo, po hribu navzdol pa je bil postavljen pravi vodni tobogan. Med obiskom gasilcev smo vsi zelo uživali.

Kar kmalu smo zagledali gasilski tovornjak, z njim pa je pripeljal tudi kombi. Najprej nam je eden izmed gasilcev pokazal in predstavil

TOREK, 29. 6. 2010 – KRASJI VRH IN ZNAMENITOSTI 1. SVETOVNE VOJNE

Zopet smo se zgodaj vstali, se najedli ter odšli proti Krasjemu vrhu. Ker je bil vzpon kar zahteven, skupina pa raznolika, smo se na pol poti razdelili. Gamsi so šli naprej proti vrhu, polžki pa na planino Zaprikraj. Jaz sem se pridružila skupini polžkov. Med potjo smo si ogledali nekaj kavern in pri muzeju na prostem (Predolina) počakali še gamse, ki so se že vračali s Krasjega vrha. Ker so otroci izrazili veliko zanimanje, smo si ogledali še nekaj rovov in utrdb iz 1. svetovne vojne, potem pa smo se odpravili nazaj v tabor.



Vsi smo si malo odpočili, saj nas je zvečer čakal še lov na skriti zaklad. Z Aljažem sva šla obesit smerokaze, Petra in Darja pa sta za pomoč prosile še ostale člane vodstva, ter jim razložile kakšne bodo njihove naloge. Pripraviti smo morali še zaklade, jih skriti in označiti z gesli. Iskalce smo razdelili v devet skupin in jim naročili naj si pripravijo svetilke, ter se dobro obujejo in oblečejo.

Takoj, ko se je dovolj zmračilo in so bili vsi na svojih mestih, se je prav ekipa podala dogodivščinam naproti. Na prvi točki so čakale Darja in dve kuharici. Pogumni iskalci so si geslo pridobili s petjem pesmice »«Cin cin cin drežnica»«. Potem so se morali mimo dreves iz katerih so prihajali čudni zvoki in puščicam slediti do druge točke na kateri je Aljaž ocenjeval njihovo sposobnost gradnje bivakov. Glede na to, da smo se nahajali na območju, kjer se je odvijala prva svetovna vojna so se morali dobra izkazati tudi na točki, kjer je naša medicinska sestra Maja ocenjevala oskrbo vojaka s strelno rano. Čez travnik so se spustili do potočka, ki ga v temi skoraj niso opazili, potem pa poiskali še četrto točko. Čakala sem jih ob stari in zapuščeni koči in vedno sem se trudila izpasti čim bolj grozno, kar, pa mi nikoli ni zares uspelo. Na koncu sem že čisto obupala in ko se mi je ena izmed zadnjih ekip približevala sem samo mirno sedela v travi. Ker niso vedeli, kaj se dogaja





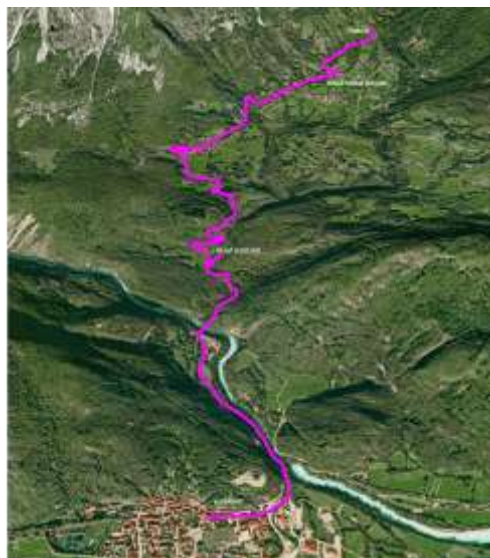
in kdo jih opazuje se mi skoraj niso upali približati in ko sem zagledala njihove prestrašene obraze se mi je želja končno uresničila. Če so hoteli dobiti del svojega gesla so morali ponesrečenca ponesti čez poligon. Potem pa jih je čakala le še ena postaja, na kateri so vodji tabora Jerci dokazovali kako dobro poznajo planinske zaščitene rože, ter da prepoznajo tudi nekatere živali, ki živijo v gorah. Ko so si priborili vse dele gesla so lahko ugotovili kateri zaklad je njihov, ter ob ognju počakali, da so zaključile iskanje vse ekipe.

Vsi so delili svoje zaklade in ob pogovorih z njimi sem ugotovila, da je lov na zaklad uspel. Pognali smo jim malo straha v kosti in poskrbeli, da so se še bolj povezali, priznali pa so tudi da so se ob tem zelo zabavali.

SREDA, 30. 6. 2010 – KOPANJE V NADIŽI IN OBISK LAVINSKIH PSOV

Tokrat smo le vstali malo pozneje, a za nekatere še vedno prezgodaj. Razdelili smo spominske majice in se namesto na turo odpravili proti dolini. Najprej smo se spustili do Kobarida, kar nam je vzelo ker tri ure, saj smo si med potjo ogledali še slap Kozjek. V Kobaridu smo si ogledali muzej 1. svetovne vojne, ki se je zelo zanimiv zdel starejšim udeležencem, ki malo zgodovine že poznajo. Tisti mlajši pa so potrpežljivo opazovali in poslušali vodiča, čeprav nad ogledom niso bili ravno navdušeni.

Nato pa smo se odpeljali do reke Nadiže, kjer nas je lepota narave popolnoma prevzela in v poletni vročini,



se je skok v vodo zdel prijetna rešitev. Ob vodi smo pojedli še pico, potem pa se nas je nekaj odpravilo na drugi breg in po gozdni poti do plezalne stene. Aljaž je kot izkušen plezalec napeljal dve smeri in vsak se je lahko malo preizkusil. Da ne bi zamudili avtobusa, smo potem odhiteli nazaj.

Kot vedno nas avtobus tudi tokrat ni mogel pripeljati povsem do tabora, zato smo zadnji del potih prehodili. Vsi smo bili utrujeni od vročega sonca, hoje in kopanja, ko je začelo še škropiti. Da nas na bi ujel dež smo malo pohiteli. Slabe volje in prepoteni smo tako v tabor prišli res utrujeni. Vsi so se zagnali proti kopalnici in vrsta je bila zelo dolga. Z Aljažem sva se spomnila, da bo dež zmočil smerokaze, ki smo jih izdelovali tako dolgo in s toliko truda. Ni nama preostalo drugega kot da jih greva iskat. Predenj pa bi prehodila vso pot skritega zaklada bi naju lahko dobil dež. Zato sva pohitela in tekla iskat puščice, ko pa so vsi, ki so čakali v vrsti za tuš videli, da tečeva po hribu za taborom so se najprej čudili, potem pa postali



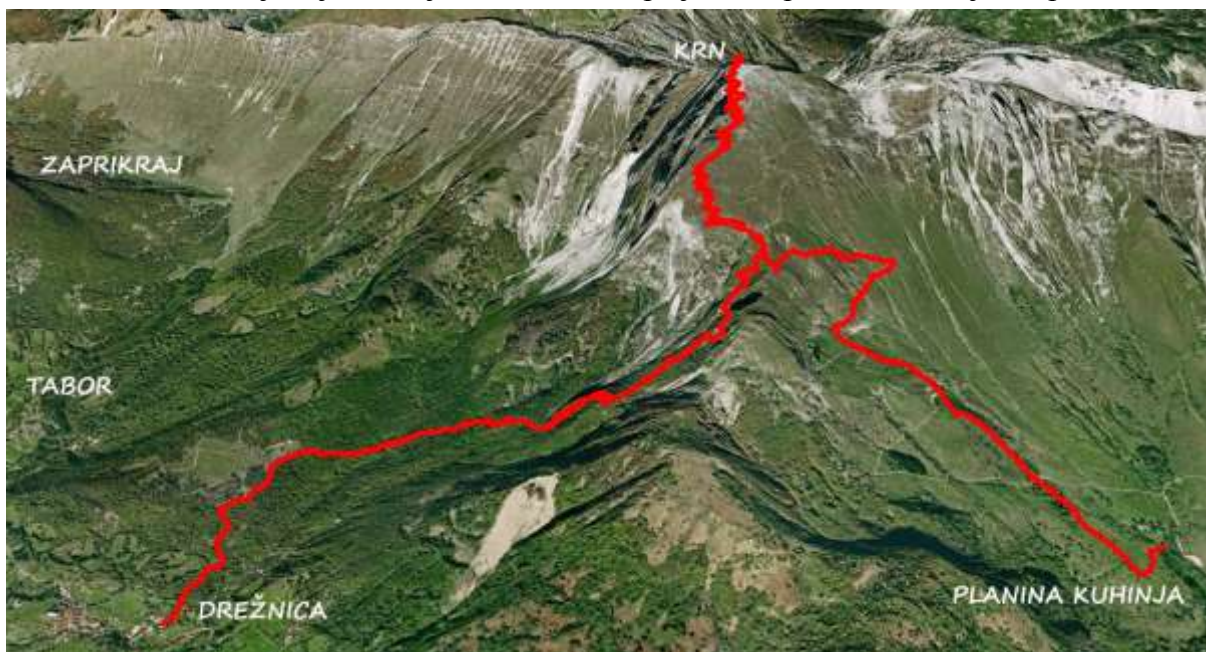
navdušeni in utrujenost jih je kaj hitro minila. Nekateri izmed njih so se potem še sami odpravili na sprehode.

Zvečer pa nas je čakala še ena prijetna aktivnost. Obiskala nas je enota reševalcev z lavinskimi psi. Povedali so nam kako jih učijo, kakšni psi so primerni za takšne naloge in nam zaupali kakšno svojo izkušnjo. Prikazali so celo iskanje ponesrečenca. Psi so bili prava atrakcija, saj s bili nad njimi vsi navdušeni.

Tako se je v noč prevesil še en čudovit dan našega skupnega bivanja v taboru.

ČETRTEK, 1. 7. 2010 – TURA NA KRN

Že prejšnji dan smo se razdelili v dve skupini. Prvi smo morali vstati polžki in za nas se je dan začel že ob 4.00 zjutraj. Po zajtrku smo se odpeljali do planine Kuhinja in počasi začeli



sopihati proti vrhu Krna. Avtobus pa se je potem vrnil v tabor še po gamse. Ko smo že kar dolgo hodili smo daleč pod nami zagledali drugo skupino. To, da so se nam približevali tako počasi je polžkom vtilo še več volje in vzpon je dobil še dodaten pomen, saj bi vrh lahko

dosegli pred gamsi, ki naj bi bili hitrejši od nas. Z izjemno voljo so tako tudi najmlajši hitro napredovali in bolj kot smo se približevali koči, bolj so se gamsi oddaljevali od nas.

Ob zanimivih pogovorih in občudovanju narave, ki nas je obdajala smo hitro napredovali,



nekajkrat smo preverili še razgled, pa seveda pogledali kako gre »počasnim« gamsom in že smo bili pred Gomiščkovim zavetiščem pod Krnom. Ko smo se najedli in malo odpočili so nas dohiteli, potem pa smo šli skupaj še na vrh. S sabo smo vzeli tudi vrv, da smo vse vztrajne planince še krstili.

Tudi tu so fantje preiskali vse ostanke iz vojne in se načudili kako so se vojaki sem vzpenjali v tistih razmerah, dekleta pa smo

opazovala okoliške vrhove, ki so se obsijani s soncem dotikali neba in se šopirili v vsej svoji mogočnosti.

Ob sestopu se je majhna skupina odcepila. Z vodnico Jerico sva pospremili tiste, ki so imeli žulje ali kakšne druge zdravstvene težave. Za nas se je pot končala že na planini Kuhinja, kjer nas je čakal kombi. Ko smo bile me že na cesti na poti v tabor pa je začelo deževati. Mi smo bile v kombiju na varnem, ko pa je začela padati še toča in se je razbesnelo neurje pa nas je zaskrbelo za vse ostale, ki so obtičali na dežju nekje sredi poti. Ko je bila cesta dovolj prevozna, smo pot nadaljevale. Medtem so kuharice z osebnimi avtomobili že naložile nekaj pohodnikov, ki so obstali v gozdu. Potem se je vreme umirilo in vse udeležence smo uspeli zvoziti v tabor. Za nami je bila naša najzahtevnejša tura in upravičeno utrujeni, lačni in željni tuširanja smo se prepustili »udobju« našega tabora.



PETEK, 2. 7. 2010 – PLANINSKI TABOR IMA TALENT, POROKE IN KRSTI

Pohoda spet ni bilo v načrtu, saj je bil dan namenjen raznim aktivnostim v taboru. Vsi udeleženci so se najprej pomerili v planinski orientaciji. Poiskati so morali vse kontrolne točke in odgovoriti na nekaj vprašanj s področja orientiranja v gorah. Medtem, ko so se oni ubadali z razgledovanjem po okoliških poteh, pa smo z Darjo in Petro že pripravljale vse potrebno za večerni šov. V taboru se je namreč ta dan odvijal najbolj planinski resničnosti šov pri nas, Planinski tabor ima talent.

Popoldne so sledile delavnice. Udeleženci so lahko sami izbirali med plezanjem, izdelovanjem frač, obmetavanjem z vodnimi baloni in drugimi dejavnostmi. Lahko pa so tudi obiskali frizerski kotiček in poskrbeli za svoj izgled.

Ko smo pripravili vse nastopajoče in strogi strokovni komisiji dali še zadnje napotke, se je šov začel.

V prvem krogu so se vsi kandidati lahko predstavili s svojimi točkami, strokovna komisija pa jih je spustila v



naslednji krog ali izločila iz tekmovanja. V drugem krogu pa je o zmagovalcu odločal glas ljudstva. Kot vsak dober resničnostni šov je tudi naš imel reklame in potem je sledila razglasitev rezultatov. Zmago si je pridobila Lucija, ki nas je navdušila z (oponašanje znane osebe) Fate. Veliko pozornosti pa je

bila deležna tudi članica komisije Nataly, ki je z angleškim naglasom osvojila srca publike.

Zvečer smo imeli tudi že tradicionalne planinske poroke. Vsak, ki je kdaj dobro izkusil lepote planinskega tabora se je vsaj enkrat poročil.

Letos sta se poročila dva para. Imeli pa smo tudi ker nekaj ločitev, saj se tudi planinske ljubezni včasih končajo, ko pridemo nazaj v siv vsakdan.





Po porokah so sledili še krsti. Vsak, ki je bil krščen je dobil tudi planinski krstni list. Čeprav smo se morali zaradi slabega vremena odpovedati tabornemu ognju smo v šotoru druženje nadaljevali še pozno v noč in potem utrujeni popadali v spalke. Vse pa ima tudi svojo dobro stran, saj jim je tako zmanjkalo časa za krst najmlajše in edine nove članice vodstva.

SOBOTA, 3. 7. 2010 – ZADNJI DAN V TABORU

Vse kar je lepo hitro mine in tako je bil zadnji dan v taboru v hipu tu. Vse štiri mladinske voditeljke nas je doletela čast, da smo bili lahko še enkrat »nagradno« dežurni.

Zjutraj smo tako pospravili najprej svoje stvari, potem pa s kitaro še zadnjič odšli buditi zaspale planince. Za budnico smo jim zapeli himno tabora, katere besedilo sta prispevali Darja in Petra. Potem smo morali pospraviti šotore, prtljago in okolico. Šele zdaj smo se zavedli, kako lepo smo bili sprejeti. V obisk smo dobili namreč tudi miško, krta, ter mravlje, ki so se utaborile kar v nogavico vodje našega tabora.

Z Majo, Darjo in Petro smo pripravile še vse potrebno za srečelov, napisale smo listke in sponzorski material razdelile na približno enakovredna darila. Razkrili smo skrite prijatelje in se fotografirali na vse mogoče načine.



Potem smo počakali še naslednjo izmeno, jim v dobrodošlico zapeli in zaplesali naš najljubši bans (Štrik od rulete) in se odpravili avtobusu na proti.

Ko sem tako med dolgo vožnjo domov sedela na avtobusu sem se spomnila, kako smo se vedno poslavljali od devetošolcev, ki so bili v taboru zadnjič in vsi so si želeli, da bi lahko naslednje leto prišli spet. Tudi moji dnevi v taborih mladih planincev bi naj že minili, a sem se zdaj vrnila in pridružila vodstvu. Spoznala sem, da se lahko s

planinstvom res ukvarja vsak, imeti mora le voljo in malo poguma.

ZAKLJUČEK

S tem sem vam poskusila skozi slike in besede predstaviti vsaj del tega, česar sem bila deležna na svoji poti do naslova mladinskega voditelja. Če pa vas še vedno nisem povsem prepričala prilagam še nekaj slik, ki prikazujejo kako zelo pomembno in koristno je delo mladinskih voditeljev, kadar se pod objemom gora zbere družčina mladih planincev =).





Ko si v hribih je vsak dan dan, ko pozabiš na vse...